

Arrest

nr. 123 904 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché C. MISSEGHERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. S. (...), bent een vierentwintigjarige Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in de stad Puli Alam, de hoofdstad van de provincie Logar. U woonde samen met uw ouders en uw negen broers en zussen. Uw vader had een apotheek en was verpleger in het ziekenhuis. Gedurende uw jeugd ging u tijdens de schoolvakantie privé-cursussen volgen in de stad Kaboel. U volgde ook Engelse cursussen. U oefende uw Engels als er Amerikaanse soldaten naar het dorp kwamen. Na uw middelbare school ging u naar de universiteit in de stad Jalalabad, gelegen in de provincie Nangarhar. Na één jaar studeren, had uw familie financiële problemen waardoor u moest stoppen. Na acht maanden vond u een job bij Basir Hashimi Construction Company (BHCC). U begon op 25 juni 2010 en werkte er drie maanden. Toen u werkte voor BHCC huurde u een kamer in de stad Kaboel.

Na twee maanden en een aantal dagen werken voor BHCC werd er een dreigbrief van de taliban gestuurd naar uw moskee. U verklaarde dat de taliban dit doen om druk te zetten op mensen die voor de buitenlanders werken. U nam die eerste brief echter niet te serieus aangezien u toch gepland had om na drie maanden te stoppen met werken en terug te gaan studeren in Jalalabad. Bovendien verklaarde u dat als de taliban een dreigement uiten ze dit dreigement niet onmiddellijk uitvoeren. Ongeveer twintig dagen na de eerste brief kwam er op 17 september 2010 een tweede brief toe in de moskee. Hierin stond dat u geen gevolg had gegeven aan de waarschuwing van de taliban om te stoppen met werken. U werd ter dood veroordeeld en aan de dorpingen werd gevraagd om informatie over u door te geven. U vertrok naar Jalalabad om problemen met de taliban te vermijden en om uw tweede academie jaar te starten. Na uw vertrek werd uw familie lastiggevallen door de taliban. Ze vroegen hen waar u naartoe was waarop uw familie antwoordde dat ze het ook niet wisten. U kwam die periode twee keer in het geheim naar huis. Na een aantal maanden kwamen de taliban erachter dat u in de stad Jalalabad verbleef. De taliban vielen uw familie lastig over het feit waarom ze hen dit niet verteld hadden. Uw vader stelde u hiervan op de hoogte. Hij had reeds een smokkelaar geregeld. U vluchtte naar Turkije maar werd aangehouden en gerepatriëerd naar Afghanistan. Diezelfde dag nog vertrok u opnieuw naar Pakistan. U werd echter aangehouden in Karachi en werd teruggestuurd naar Spin Boldak in de provincie Kandahar op de grens met Pakistan. Vandaaruit ging u naar Quetta en slaagde u er ditmaal in naar Europa te vluchten.

U ontvluchtte Afghanistan begin mei 2011 en kwam aan in België op 14 september 2011 waar u op 19 september 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, enkele schoolrapporten, een dreigbrief, een studentenkaart, een werkbadge, een aanbevelingsbrief van uw werkgever en tien foto's voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u weinig interesse betoont in de dreigbrief, het enige materiële bewijsstuk dat u voorlegt en dat uw problemen zouden kunnen aantonen. Als u gevraagd wordt wie de dreigbrief schreef, antwoordt u dat het de taliban was (CGVS p. 3). Als u vervolgens gevraagd wordt wie specifiek de brief ondertekende antwoordt u dat u er geen idee van heeft (CGVS, p.4). Zo blijkt echter uit de vertaling van de dreigbrief duidelijk dat de brief werd ondertekend door de leiders van de Badr-groepering (zie administratief dossier: inventaris documenten). **In de dreigbrief staat tevens duidelijk een citaat van de leider van de taliban Mullah Omar (zie administratief dossier: inventaris documenten).** Als u gevraagd wordt van wie het citaat op de brief is, antwoordt u dat dit hun ideologie is en hun interpretatie van het geloof (CGVS p. 5). Als u nogmaals dezelfde vraag wordt gesteld, antwoordt u dat dit hun missie is en dat alle taliban hun mening hierop baseren en stelt u de wedervraag hoe u nu zou kunnen weten wie dat oorspronkelijk gezegd heeft (CGVS p. 5). Als u het citaat wordt voorgelezen en het duidelijk wordt dat er letterlijk staat dat Mullah Omar dit gezegd heeft, reageert u dat u gezegd had dat dit het idee en de ideologie is van alle taliban en dat Mullah Omar hun leider is (CGVS p. 5). U voegt eraan toe dat u er niet opgelet had dat zijn naam daar stond (CGVS p. 5). Wederom wordt hierdoor u desinteresse voor de inhoud van de brief aangetoond. **Het feit dat u geen interesse betoont in de inhoud van de brief ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van deze dreigbrief en uw vervolging in het algemeen.** Uw verklaringen over het feit dat u na de eerste brief de waarschuwing niet serieus nam (CGVS p. 13 en 14) en u na de tweede dreigbrief nog een achttal dagen verder werkte op de basis (zie datum dreigbrief en datum van aanbevelingsbrief BHCC: inventaris documenten) lijken de bovenstaande vaststelling te bevestigen. De tweede dreigbrief, degene die u hier voorlegt, was ook de reden waarom u Kaboel en uw

geboorteregio in Logar ontvluchtte uit schrik voor de taliban. Men zou dan ook kunnen verwachten dat u iets meer interesse heeft in deze brief en bijgevolg iets meer kennis heeft van wat er in deze brief staat.

Daarnaast is ook de manier waarop u op deze waarschuwingen en bedreigingen van de taliban reageert weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat u de eerste waarschuwingsbrief niet al te serieus nam (CGVS p. 13). U kreeg deze brief twee maanden en enkele dagen na de start van uw job (CGVS p. 13). Als u gevraagd wordt hoe het kan dat u een waarschuwingsbrief van de taliban niet serieus neemt, antwoordt u dat als de taliban een dreigement uiten ze dit niet onmiddellijk in daden omzetten en dat u in de brief niet werd bedreigd maar enkel werd aangemaand te stoppen met werken (CGVS p. 14). U voegde eraan toe dat u na drie maanden sowieso terug ging studeren (CGVS p. 14). **Het lijkt weinig waarschijnlijk dat u erop zou rekenen dat uw vervolgers niet zouden toeslaan omdat u ervan uitgaat dat de taliban niet meteen hun dreigementen uitvoeren na een waarschuwing en omdat er geen rechtstreekse bedreigingen werden geuit in de brief.** Ten eerste had u de dreigbrief na twee maanden en een aantal dagen ontvangen (CGVS p. 13) en was u pas van plan om te stoppen met werken na drie maanden (CGVS p. 14). **U kan niet beweren er op te rekenen dat de taliban niet 'onmiddellijk' zouden toeslaan als u van plan was nog een kleine maand te werken en dus de waarschuwing van de taliban een kleine maand naast zich neer te leggen.** Ten tweede lijkt het weinig plausibel dat het feit dat er geen rechtstreekse bedreiging wordt geuit in de waarschuwingsbrief voor u reden genoeg zou zijn om de brief niet serieus te nemen. Men kan in de door u geschetste context dan ook verwachten dat het negeren van de waarschuwing van de taliban gevolgen zal hebben zelfs al is er geen sprake van een rechtstreekse bedreiging op dat moment.

Ook bij de tweede dreigbrief heeft u een eerder merkwaardige reactie in huis. Daar waar u verklaart dat de tweede brief een serieuze brief was waarin u ter dood veroordeeld werd die u noopte naar Jalalabad te vluchten om veilig te zijn en te studeren (CGVS p. 14), blijkt uit de aanbevelingsbrief van uw werkgever dat u nog een achttal dagen bleef werken na het ontvangen van de tweede dreigbrief (zie datum dreigbrief en datum van aanbevelingsbrief BHCC: inventaris documenten). **Had u echt een dreigbrief van de taliban ontvangen die u serieus nam, had u niet nog acht dagen verder gewerkt alvorens te vluchten. Het lijkt er dan ook op dat de reden waarom u gestopt bent met werken eerder te maken had met uw studies in Jalalabad in plaats van een dreiging van de taliban.**

In de tweede dreigbrief staat te lezen dat de taliban de dorpelingen oproepen informatie over u door te geven zodat men uw ter dood veroordeling zou kunnen uitvoeren (zie administratief dossier: inventaris documenten). **Men kan zich afvragen welk soort informatie de taliban nog wensten.** Ze wisten immers al waar u werkte (CGVS p. 13 en inhoud dreigbrief). Het ging dus een koud kunstje geweest zijn om u te schaduwen en een geschikt moment te vinden om hun bedreiging uit te voeren. In feite werkt hun tweede dreigbrief zelfs contraproductief aangezien ze op die manier u op de hoogte brengen van het feit dat u ter dood veroordeeld werd en dat u gezocht wordt. Ze geven u dus de kans om te ontsnappen terwijl ze gemakkelijk zelf hun bedreigingen zouden kunnen uitvoeren zonder u te verwittigen van hun intenties. Uw verklaringen dat ze dit doen om druk te zetten of aan te tonen dat ze niet tolereren dat er mensen bij de buitenlanders werken of dat ze de regio onder controle hebben (CGVS p. 13), spreken dit niet tegen. Door u te vermoorden zouden ze immers op een meer overtuigende manier hun punt maken dan met een dreigbrief.

Vervolgens trekt u, acht dagen nadat u de tweede dreigbrief ontving, toch naar Jalalabad omdat u de kans dat ze u daar zouden kunnen opsporen kleiner achtte dan in Kaboel (CGVS p. 16). **In deze context is het dan ook weinig geloofwaardig dat u tot één a twee keer toe naar huis bent gegaan (CGVS p. 18). Hoe kan men nu beweren dat men naar Jalalabad trekt omdat men Kaboel niet veilig genoeg acht en dan éénmaal als men in relatieve veiligheid in Jalalabad verblijft terug op bezoek te gaan naar de regio waar de taliban die naar u op zoek zijn het actiefst zijn (CGVS p. 4).** Uw verklaring dat u in het geheim naar huis ging (CGVS p. 18), raakt kant noch wal. **Het risico is immers veel te groot dat u opgemerkt wordt door talibangezinde mensen.** Zoals u zelf verklaarde kan men in uw streek niet weten wie taliban is en wie niet (CGVS p. 4). Zelfs uw burens of uw eigen familie konden taliban zijn (CGVS p. 4). **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat nadat u Kaboel bent ontvlucht omdat u het daar niet veilig genoeg achtte u het risico zou nemen om terug naar de regio te gaan waar uw vervolgers verblijven.**

Als de taliban u uiteindelijk, na maanden zoeken, toch weten te lokaliseren in Jalalabad (CGVS p. 14) zou men kunnen verwachten dat ze de kans grijpen om hun maandenoude dreigement uit te voeren. U verklaarde echter dat toen de taliban te weten kwam dat u in Jalalabad zat ze uw

ouders hebben lastiggevallen met de vraag waarom ze hen niet eerder op de hoogte hadden gebracht van het feit dat u in Jalalabad zat (CGVS p. 14). Hierna verwittigden uw ouders u dat de taliban wisten waar u was en dat u moest vluchten (CGVS p. 14). Opnieuw geeft de taliban u dus de kans om te vluchten. **Hadden de taliban u echt ter dood veroordeeld dan zou men kunnen verwachten dat ze hier eerst werk van zouden maken alvorens uw ouders lastig te vallen en bijgevolg weg te geven dat ze u op het spoor zitten.** Als u gevraagd wordt of uw ouders na uw vertrek nog zijn lastiggevallen door de taliban, antwoordt u verrassend genoeg dat ze geen grote problemen meer hebben gekend maar dat er wel een aantal mensen aan uw broers hebben gevraagd of u nog zou terugkomen (CGVS p. 10). **Het lijkt vreemd dat nadat de taliban u maandenlang hadden proberen te lokaliseren en nadat ze u uiteindelijk hadden gevonden maar meteen het spoor weer bijster waren geraakt gelet op het feit dat u het land was ontvlucht om één of andere onverklaarbare reden hun zoektocht zouden staken. De taliban wist immers niet dat u het land ontvlucht was waardoor men zou kunnen verwachten dat ze blijven naar u op zoek gaan zoals ze al maandenlang bezig waren.**

De vaststelling dat u geen interesse heeft in de dreigbrief en geen kennis heeft over wat er allemaal op de brief staat, samen met de vaststelling dat de door u beschreven vervolging door de taliban weinig geloofwaardig is tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Uw taskara, uw schoolrapporten, uw studentenkaart, uw werkbadge, de aanbevelingsbrief van uw werkgever en uw foto's bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden. De dreigbrief is – zoals eerder beargumenteerd - niet van die orde dat ze de geloofwaardigheid van uw reeds ongelooftwaardig bevonden verklaringen kan herstellen.

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn vormen zij geen basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Wat betreft uw tewerkstelling als veiligheidsmanager (CGVS p. 11) voor het bedrijf BHCC in de FOB Shank, zonder directe band met de militaire activiteiten, dient opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling op de FOB Shank (zie supra). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en

plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een sterke affiniteit heeft met deze stad. Zo verklaarde u dat toen u uw middelbare school doorliep de grote vakanties doorbracht in Kaboel om privé-cursussen te volgen (CGVS p. 17). U verbleef op verschillende locaties zoals Karte Nau en Shahre Shahid (CGVS p. 17).

Ook tijdens de periode dat u werkzaam was voor BHCC verbleef u in Kaboel (CGVS p. 15). U huurde er een kamer in Shahre Shahid voor 1500 afghani (75 euro) (CGVS p. 15). U voegde er aan toe dat de huur relatief weinig was ten opzichte van uw inkomen (CGVS p. 16). **Naast voldoende affiniteit met de stad heeft u ook voldoende capaciteiten om er een duurzaam leven op te bouwen.** Zo bent u afgestudeerd aan de middelbare school en was u succesvol bezig aan uw universiteitsstudies (CGVS p. 12 en 13). Verder had u reeds een waardige job weten te bemachtigen met een goed inkomen (CGVS p. 12 en 15). Het feit dat u Engelse cursussen heeft gevolgd, zal u ten goede komen om dit in de toekomst opnieuw te kunnen doen (CGVS p. 7 en 9). **Wat betreft de vermeende financiële problemen van uw familie (CGVS p. 9 en 14) moet worden opgemerkt dat er ernstig getwijfeld wordt aan de waarachtigheid van deze problemen.** Uw levensstijl (de privé-cursussen in Kaboel, het huren van kamers in Kaboel, de Engelse cursussen en het studeren aan de universiteit in Jalalabad) getuigen immers niet van een gebrek aan financiële mogelijkheden voor uw gezin. **Wat er ook van zij, met de situatie hierboven geschetst, kan u bij uw terugkeer zelfvoorzienend zijn en kunnen er zich zelfs mogelijkheden openen om uw gezin financieel te ondersteunen.**

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Bovendien moet worden opgemerkt dat, indien er obstakels zouden zijn die uw terugkeer naar Afghanistan en meer bepaald de stad Kaboel zouden beletten, u ook een redelijk en veilig vluchterternatief heeft naar de stad Jalalabad. U heeft immers voldoende affiniteit met de stad doordat u er meer dan een jaar gestudeerd heeft (CGVS p. 12 en 14). U zou er dus kunnen voor opteren dat u uw studies verderzet aan de universiteit in Jalalabad.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de steden Kabul en Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 aan van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat het door het Commissariaat-generaal gepercipieerde gebrek aan kennis omtrent de door hem neergelegde dreigbrieven niet op afdoende wijze werd vastgesteld en evenmin aantoonde dat zijn asielaanvraag daarom ongeloofwaardig zou zijn. Ook de motieven met betrekking tot de reactie op de dreigbrieven acht verzoeker niet draagkrachtig. Hij is na de tweede dreigbrief immers onmiddellijk gestopt met werken op de militaire basis maar heeft nog enkele dagen gewerkt voor zijn bedrijf en het hoofdkantoor in Kabul waarna hij is vertrokken naar Jalalabad. Toen hij inzag dat hij nog steeds werd gezocht door de Taliban heeft hij besloten het land te verlaten.

Verder voert verzoeker aan dat hij, omwille van zijn tewerkstelling als veiligheidsagent op een internationale militaire basis, over een risicoprofiel beschikt. Hij voert ook aan dat hij zich, omwille van de vele checkpoints en anti-overheidsgroeperingen, niet elders in Afghanistan kan vestigen. Ook omwille van de catastrofale economische situatie beschikt hij niet over een waardig vestigingsalternatief in Jalalabad of Kabul. Hij verwijst daarbij nogmaals naar enkele internationale rapporten.

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus wordt het asielaanvraag van verzoeker ongeloofwaardig verklaard om de volgende redenen:

- verzoeker betoont weinig interesse in de dreigbrief, het enige materiële bewijsstuk dat hij voorlegt en dat zijn problemen zou kunnen aantonen. Hij weet niet wie de dreigbrief schreef, wie hem ondertekende, noch van wie het citaat is in de brief (van Mullah Omar). Na voorlezing van het citaat, verklaart hij slechts dat hij er niet op gelet had. Verzoeker nam de waarschuwingen in de eerste brief niet ernstig en werkte na de tweede dreigbrief nog een achttal dagen verder op de basis. De tweede dreigbrief was de aanleiding om Kabul en zijn geboorteregio in Logar te ontvluchten. Er kan worden verwacht dat hij meer interesse en kennis heeft van de inhoud van deze brief;
- verzoekers reactie op de waarschuwingen en bedreigingen van de taliban zijn weinig geloofwaardig. Hij nam de eerste waarschuwingsbrief niet al te serieus. Op de vraag hoe dit kwam, antwoordde verzoeker dat de taliban niet onmiddellijk hun woorden in daden omzetten en dat hij in de brief niet

- werd bedreigd maar enkel aangemaand om te stoppen met werken. Het wordt in de gegeven context weinig aannemelijk geacht dat de brief van de taliban geen gevolgen zou hebben, zelfs al stond er geen rechtstreekse bedreiging in;
- in de tweede brief werd verzoeker ter dood veroordeeld, en besloot hij naar Jalalabad te vluchten om veilig te zijn en te studeren. Uit de aanbevelingsbrief van zijn werkgever blijkt echter dat hij nog een achttal dagen bleef werken na het ontvangen van de tweede dreigbrief. Het wordt niet geloofwaardig geacht dat verzoeker nog acht dagen zou blijven werken na een dergelijke brief, zodat eerder kan worden aangenomen dat verzoeker zijn werk opgaf omwille van zijn studie;
  - in de tweede dreigbrief vragen de taliban de dorpelingen om informatie, zodat verzoeker kan worden gedood. Men kan zich afvragen welk soort informatie de taliban nog wensten. Ze wisten waar hij werkte, zodat ze hun bedreiging gemakkelijk konden uitvoeren. De tweede dreigbrief is zelfs contraproductief aangezien ze verzoeker op die manier waarschuwen. Verzoekers verklaring dat dit is om druk te zetten neemt niet weg dat door verzoeker meteen te vermoorden ze op een meer overtuigende manier hun punt maken;
  - acht dagen na de tweede dreigbrief vertrok verzoeker naar Jalalabad omdat hij zich daar veiliger achtte dan in Kabul. Het is weinig geloofwaardig dat hij daarna nog één à twee keer naar huis ging en aldus na zijn vlucht uit Kabul het risico nam om terug naar de regio te gaan waar zijn vervolgers verbleven;
  - nadat de taliban hem lokaliseerden in Jalalabad, kan worden verwacht dat ze hun dreigement meteen zouden uitvoeren. Ze echter enkel verzoekers ouders hebben lastiggevallen met de vraag waarom ze hen er niet van op de hoogte brachten dat hij in Jalalabad zat. Zijn ouders verwittigden en verzoeker vluchtte. Opnieuw gaf de taliban hem dus de kans om te vluchten. Indien de taliban verzoeker echt ter dood veroordeelden, kan worden verwacht dat ze dit eerst zouden uitvoeren in plaats van zijn ouders te verwittigen. Vervolgens verklaarde verzoeker dat zijn ouders na zijn vlucht geen grote problemen meer kenden met de taliban. Het is vreemd dat nadat de taliban verzoeker maandenlang probeerden te lokaliseren en hem uiteindelijk vonden maar meteen het spoor weer bijster raakten, plots hun zoektocht zouden staken;
  - de taskara, schoolrapporten, studentenkaart, werkbadge, aanbevelingsbrief en foto's bevestigen enkel verzoekers identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden. De dreigbrief is - zoals eerder beargumenteerd - niet van die orde dat ze de geloofwaardigheid van de reeds ongelooftwaardig bevonden verklaringen kan herstellen;
  - wat betreft de tewerkstelling als veiligheidsmanager voor het bedrijf BHCC in de FOB Shank, zonder directe band met de militaire activiteiten, volstaat dit niet om verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van zijn tewerkstelling op de FOB Shank. Bovendien heeft verzoeker zijn werkzaamheden gestaakt en blijkt uit informatie dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Evenmin zijn er concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, nog langer gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012).

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat hij de naam van Mullah Omar niet kon geven, niet betekent dat hij de brief niet ernstig nam en dat het voldoende was dat de brief afkomstig was van de taliban, stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat hij blijkbaar weinig oog had voor de inhoud van de dreigbrief. Aangezien de dreigbrieven van de taliban de aanleiding vormde voor verzoekers vlucht uit zijn land en verzoeker in deze dreigbrief door de taliban ter dood werd veroordeeld, kan worden verwacht dat hij de nodige aandacht aan deze brief zou schenken. De Raad acht het geenszins onredelijk dat van verzoeker wordt verwacht dat hij op de hoogte is van de inhoud van deze brief. Het feit dat verzoeker "er niet op gelet heeft" (gehoorverslag CGVS, p. 5) is dan ook een eerste negatieve indicatie bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging. Bovendien betreft het hier slechts een eerste motief in de bestreden beslissing, dat dient te worden gelezen in het geheel van motieven van de bestreden beslissing. Het feit dat hij pas twee jaar na het indienen van zijn asielaanvraag werd verhoord doet daaraan geen afbreuk. Met betrekking tot zijn reactie op de dreigbrief, is de Raad van oordeel dat in de Afghaanse context een brief waarbij men door de taliban wordt gesommeerd te stoppen met werken toch een zeker effect moet sorteren op de gevisieerde persoon; het feit dat verzoeker de eerste dreigbrief naast zich neerlegde en gewoon verder bleef werken beschouwt de Raad dan ook als pertinente vaststelling die afbreuk doet aan de aangevoerde vrees voor vervolging. Waar verzoeker

aanvoert dat hij reeds van plan was te stoppen met werken maar dit niet onmiddellijk deed, blijft de vaststelling dat, hoewel gevisieerd, verzoeker pas stopte met werken acht dagen na het ontvangen van de tweede dreigbrief waarbij hij ter dood werd veroordeeld. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij de nodige voorzichtigheid aan de dag legde, beperkt hij zich tot een loutere bewering, waarbij niet wordt ingezien hoe verzoeker, die zich op dat ogenblik in het vizier van de taliban bevond en wiens gedragingen door hen werden gevolgd, zich met "voorzichtigheid" aan dit gevaar zou kunnen onttrekken.

Waar verzoeker aanvoert dat hij na het ontvangen van de tweede dreigbrief op 17 september 2010 onmiddellijk stopte met werken op de militaire basis zelf, maar nog enkele dagen voor het bedrijf werkte en het hoofdkantoor in Kabul, stelt de Raad vast dat dit een postfactum verklaring is die niet voorkomt in verzoekers verklaringen voor DVZ en het CGVS. Bovendien vermeldt de door verzoeker neergelegde aanbevelingsbrief uitdrukkelijk dat verzoeker tot 25 september 2010 als "safety officer" werkte voor BHCC in Fob Shank Base in de provincie Logar. Verzoekers bewering vindt geen steun in het administratief dossier.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat het zeer merkwaardig is dat de taliban de dorpelingen alsnog zouden vragen om informatie terwijl ze wisten waar hij werkte en hij kon worden geschaduwd. Met betrekking tot het feit dat verzoeker na zijn vlucht naar Jalalabad nog één à twee keer naar huis terugkeerde hoewel hij door de taliban werd gezocht, beperkt verzoeker zich tot het minimaliseren van het risico, zonder te weerleggen dat hij aldus zeer grote risico's nam, te meer daar verzoeker zelf verklaarde dat eenieder, zelfs burens of familie, taliban kon zijn. Deze vaststelling doet ernstige vragen rijzen bij de beweerdte vrees voor de taliban.

Met het als cynisch bestempelen van het motief dat het merkwaardig is dat de taliban zijn ouders lastig vielen en verzoeker aldus onrechtstreeks verwittigden, weerlegt verzoeker niet de pertinentie van dit motief. De vaststelling dat de taliban, indien zij werkelijk verzoeker wilden doden, er voor kozen erg inefficiënt te werk te gaan, blijft onverminderd staan.

Verder betwist verzoeker evenmin het motief dat het merkwaardig dat, nadat verzoeker het land uitvluchtte, de taliban zijn ouders zonder meer met rust lieten, ondanks dat ze hen daarvoor wel lastig vielen. Waar verzoeker nog verwijst naar de richtlijnen van UNHCR om te stellen dat hij als veiligheidsagent een risicoprofiel heeft, is dit niet van aard de ongelooftwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker maakt gelet op de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielaanvraag niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Zo wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van de persoonlijke situatie van verzoeker gemotiveerd:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er

bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een sterke affiniteit heeft met deze stad. Zo verklaarde u dat toen u uw middelbare school doorliep de grote vakanties doorbracht in Kaboel om privé-cursussen te volgen (CGVS p. 17). U verbleef op verschillende locaties zoals Karte Nau en Shahre Shahid (CGVS p. 17).

Ook tijdens de periode dat u werkzaam was voor BHCC verbleef u in Kaboel (CGVS p. 15). U huurde er een kamer in Shahre Shahid voor 1500 afghani (75 euro) (CGVS p. 15). U voegde er aan toe dat de huur relatief weinig was ten opzichte van uw inkomen (CGVS p. 16). **Naast voldoende affiniteit met de stad heeft u ook voldoende capaciteiten om er een duurzaam leven op te bouwen.** Zo bent u afgestudeerd aan de middelbare school en was u succesvol bezig aan uw universiteitsstudies (CGVS p. 12 en 13). Verder had u reeds een waardige job weten te bemachtigen met een goed inkomen (CGVS p. 12 en 15). Het feit dat u Engelse cursussen heeft gevolgd, zal u ten goede komen om dit in de toekomst opnieuw te kunnen doen (CGVS p. 7 en 9). **Wat betreft de vermeende financiële problemen van uw familie (CGVS p. 9 en 14) moet worden opgemerkt dat er ernstig getwijfeld wordt aan de waarachtigheid van deze problemen.** Uw levensstijl (de privé-cursussen in Kaboel, het huren van kamers in Kaboel, de Engelse cursussen en het studeren aan de universiteit in Jalalabad) getuigen immers niet van een gebrek aan financiële mogelijkheden voor uw gezin. **Wat er ook van zij, met de situatie hierboven geschetst, kan u bij uw terugkeer zelfvoorzienend zijn en kunnen er zich zelfs mogelijkheden openen om uw gezin financieel te ondersteunen.**

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Bovendien moet worden opgemerkt dat, indien er obstakels zouden zijn die uw terugkeer naar Afghanistan en meer bepaald de stad Kaboel zouden beletten, u ook een redelijk en veilig vluchtalternatief heeft naar de stad Jalalabad. U heeft immers voldoende affiniteit met de stad doordat u er meer dan een jaar gestudeerd heeft (CGVS p. 12 en 14). U zou er dus kunnen voor opteren dat u uw studies verderzet aan de universiteit in Jalalabad. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is."

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan om deze beoordeling te weerleggen. Met het verwijzen naar de "katastrofale economische situatie" toont hij niet aan dat hij in weerwil van de hierboven aangehaalde motieven, als jonge man met voldoende capaciteiten in staat moet zijn in zijn levensonderhoud te voorzien in Kabul of Jalalabad. Ook de verwijzing naar een rapport van Amnesty International over interne vluchtelingen, is niet van aard aan te tonen dat verzoeker, gelet op zijn

persoonlijk profiel, conform hogervermelde rechtspraak van het EHRM en de richtlijnen van UNHCR, geen redelijk vestigingsalternatief ter beschikking heeft.

Waar verzoeker nog verwijst naar "verschillende artikels en rapporten in bijlage", stelt de Raad vast dat verzoeker geen dergelijke stukken heeft neergelegd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de informatie waarop de bestreden beslissing gesteund is, niet actueel is, stelt de Raad vast dat deze gesteund is op de aan het administratieve dossier gevoegde rapporten: COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 5 september 2013, COI Focus "Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict", van 20 november 2013, en COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie – Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" van 20 november 2013. Uit lezing hiervan blijkt dat deze wel degelijk actuele informatie bevatten met betrekking tot 2013, zodat verzoekers standpunt hieromtrent niet kan worden bijgetreden. Waar verzoeker nog wijst op het risico op doodstraf door parallelle justitie, gaat hij er aan voorbij dat verzoekers asielrelaas dienaangaande ongeloofwaardig werd verklaard zodat ook het bestaan van een risico op ernstige schade met betrekking tot deze elementen niet kan worden aanvaard. Waar verzoeker nog verwijst naar het bestaan van checkpoints, stelt de Raad vast dat zowel Jalalabad als Kabul bereikbaar zijn via de internationale luchthaven, zodat hij over een veilige toegang beschikt tot beide steden.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker zowel in Kabul als Jalalabad over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT